

ваше, че неговият непремигващ поглед последователно я изследва, пълзи по снагата ѝ, опипва я цяла. Това беше стесняващо и все пак... любопитно. Е?... После?...

— Аз ще ви освободя скоро — продължи мъжът след малко мълчание. — Идвам тук да чуя само едно нещо...

Той посочи с дългия си пръст един номер на програмата.

— Вярвайте, никъде не го изпълняват така, както тука...

Той бе подпрял бастона на масичката, извади черна египетска цигара и запуши. Кутията се загуби в големите грабливи ръце.

Тя погледна картата, сетне обърна очи към него. Неуловима усмивка мина по лицето ѝ. Това нещо — тук?... Хм! Някой маниак, навярно, меломан, блаженствуващ от симфоничната музика на булевардните кафенета... Сега тя можѐ да го види по-добре. Дори седнал, личеше, че той е много висок, много тънък, с тесни рамене, целия някак източен и гъвък. Костюмът — сивозеленикав, с широки черни ивици, прилепнал до тялото, още повече го удължаваше.